

lem ved f. Eks. godt, at Arbejderne i Kludefabrikker tæller de fleste Tuberkelpatienter. Ligeledes i Jernstøberierne henter Arbejderne Sygdomsspirer. Det var det, jeg nævnte forleden Dag, og derfor var der ingen Grund for det ærede Medlem til at fare saa stærkt frem imod mig, som han gjorde. Saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde talt om Administrationen. Jeg har ikke nævnt Administrationen med et eneste Ord. Han sagde ogsaa, at jeg havde talt om Lægerne. Jeg har sagt i Gaar, at det var en daarlig Betaling, Lægerne fik, og jeg har ikke noget imod, om de kunde faa deres Honorar forhøjet, men saa siger jeg til Gengæld, at saa maa Lægerne støtte os og vort Arbejde i Sygekasserne, saa de bliver i Stand til at bære sig. Disse Udtalelser var aldeles ikke nogen Grund for det ærede Medlem til at fare saa vældigt frem imod mig, og før han giver mig det gode Raad, som han gav mig før, bør han selv tage det til Indtægt for sin egen Person.

Sabroe: Jeg har nogle Bemærkninger at gøre; de skal blive ganske faa. Naar jeg er kommet ind i et Arbejderhjem og har faaet at vide, at vedkommende Mand, enten han havde en lille Løn eller en af de Lønninger, man regner for at være betydelige for en Arbejder, var Medlem af sin Fagforening, Arbejdsløshedskasse og Sygekasse, har jeg, om jeg ikke vidste andet, i hvert Fald vidst, at det var en Mand, der var inde under den Disciplinens Lov, der er en absolut Nødvendighed for, at et Samfund kan bestaa. Det har betydet ganske overordentlig meget for Arbejderbørnene i Løbet af den sidste Menneskealder, at de er voksede op i et Hjem, hvor deres Fader og Moder anstrengte sig til det yderste for at være selvhjulpne Folk. Lad nu være, at enkelte af dem, der staa indenfor Sygekasserne, Arbejdere eller andre med demigestiliede, har en Indtægt, der er noget over den almindelige Arbejders og den slet lønnede Arbejders, saa siger jeg til det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), som talte før, at der er et meget ringe Procentantal af Arbejdere, som selv om de er ædruelige, dygtige, flittige og nøjsomme Folk, er fritaget for økonomiske Bekymringer, og vi skal være meget varssomme med at bortrive den Disciplinering, som er Grundlaget for Sygekasserne, ved at berøve en hel Del Arbejdere Adgangen til at være Medlemmer af disse. Her har vi at gøre med Forhold, hvor det vilde komme Samfundet dyrt at staa, om det berøvede Arbejderne en saadan Ret.

Det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) talte blandt andet om Lovforslagets §§ 7 og 8, der aabner Adgang for kronisk syge til at blive Medlemmer af Sygekasser; han pristede denne Bestemmelse og sagde med Henblik paa denne og andre Bestemmelser: Er det Reaktion? Og han fremhævede meget stærkt, hvad der kunde være Fordele og Fremskridt ved dette Lovforslag. Jeg vil sige til det ærede Medlem og hans Meningsfæller og til andre, der staa Side om Side med ham, at saa længe Samfundet ikke har sørget for, at alle Mennesker i Danmark faar Andel i de Helbredelsesmidler, som staa til Samfundets Raadighed, og saa længe Samfundet ikke har sørget for, at alle syge Mennesker faar den bedst mulige Bolig, den bedst mulige Beklædning og overhovedet alle de gode Forhold, som er en nødvendig Betingelse for, at de enten kan blive helbredede eller dog i nogen Grad gaa tørskoede gennem Samfundets Hængesæk, er dette Samfund konservativt og reaktionært. Jeg synes, at vi kan ikke forsvare i Aaret 1912 at give os til at lave en Lov om de syge, der udestænger Hundrede Tusinder af de kronisk syge og stiller dem paa fuldstændig bar og blot Bakke. Jeg sigter ikke de Herrer, der er mine politiske Modstandere, for at savne Følelse af Barmhertighed, jeg ved meget vel, at i en Række Landkommuner er man meget villig til at yde endogsaa meget betydelige Bidrag til de kronisk syge for at holde dem fri af Fattigvæsenet. Det er for Eksempel Tilfældet i den Egn, hvor det ærede Medlem fra Hurup er valgt,ovre paa Mors og paa Thy. Men det er kun enkelte Kommuner; den store Del af Kommuner i Danmark sparer paa Skillingen, naar Talen er om de kronisk syge, og derfor findes mange Mænd og Kvinder herhjemme — hvor stort Tallet er, kan jeg ikke sige, men det er i hvert Fald flere Tusinder, — for hvem Livet hver eneste Dag er en Pine og Byrde, og for hvem det bliver endnu værre, fordi Samfundet stænger dem ude fra Hjælp, mange Gange ude fra Mad og om Vinteren ude fra Varme — det er aldeles utvivlsomt. Jeg forstaaer ikke, hvorledes vi kan forsvare i Aaret 1912 at gennemføre en Lov, der beskæftiger sig med Sygepleje, men som faktisk udestænger Størstedelen af de kronisk syge blandt vore fattige Medmennesker, de allerulykkeligst stillede fra at faa Hjælp. Deres Tal er ret stort, men det er ikke stort nok til, at deres Raab kan skræmme os, det har i hvert Fald ikke skræmnet Ministeren, thi saa tror jeg ikke, den højtærede Mini-